FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (tredje avdelningen)
den 1 juni 1999 *

I mål T-73/99,

Karl L. Meyer, jordbrukare, bosatt i Uturoa (Raiatea, Franska Polynesien), företrädd av advokaten Jean-Dominique des Arcis, Papeete, delgivningsadress: Horst Pakowski, Förbundsrepubliken Tysklands ambassadör, 20-22, avenue Émile Reuter, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd

och

Europeiska gemenskapernas kommission,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av artikel 133.3 i EG-fördraget (nu artikel 184.3 EG i ändrad lydelse) och av artikel 106.1 i rådets beslut 91/482/

* Rättegångsspråk: franska.

EEG av den 25 juli 1991 om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 263, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 18, s. 3),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Jaeger samt domarna K. Lenaerts och J. Azizi,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Bakgrund och förfarande

1 Den 24 december 1998 kungjordes i *Journal officiel de la Polynésie française* förordning nr 662 DRCL av Republiken Frankrikes särskilde kommissarie i Franska Polynesien av den 8 december 1998 om promulgation av bland annat lag nr 96-575 av den 28 juni 1996, om godkännande av det tredje protokollet av den 6 oktober 1995 som bifogats Allmänna tjänstehandelsavtalet (samtliga bindningslistor, vilka i översättning bifogats lagen) och vilken kungjordes i *Journal officiel de la République française* av den 29 juni 1996, samt av dekret nr 98-1065 av den 18 november 1998 om kungörande av det tredje protokollet

av den 6 oktober 1995 som bifogats Allmänna tjänstehandelsavtalet (samtliga bindningslistor, vilka i översättning bifogats lagen), vilket kungjordes i *Journal officiel de la République française* av den 27 november 1998.

2 Det är under dessa omständigheter som sökanden, som driver en plantage med tropiska frukter på ön Raiatea i Franska Polynesien, väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 mars 1999. Sökanden ansåg att kungörandet innebar att Republiken Frankrike officiellt erkände att Allmänna tjänstehandelsavtalet (EGT L 336, 1994, s. 191; svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 192), vilket ingår i bilaga 1B i Avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen (nedan kallat WTO-avtalet), vilket godkändes genom rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående, på Europeiska gemenskapens vägnar — vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet — av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (EGT L 336, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 3), är tillämpligt på Franska Polynesien. Han yrkade därför ogiltigförklaring av artikel 133.3 i fördraget (nu artikel 184.3 EG i ändrad lydelse) samt av artikel 106.1 i rådets beslut 91/482/EEG av den 25 juli 1991 om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 263, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 18, s. 3). Sökanden anser nämligen att dessa artiklar strider mot bland andra bestämmelserna i Allmänna tull- och handelsavtalet — Marrakech-protokollet (WTO-GATT 1994) som ingår i bilaga 1A till WTO-avtalet (nedan kallat WTO-GATT 1994).

Sökandens yrkanden

3 Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

— bifalla samtliga yrkanden och förklara dem välgrundade,

— fastställa att artikel 133.3 i fördraget strider mot WTO-GATT 1994 och skall upphävas,

— fastställa att Gemenskapens tulltaxa är tillämplig i Franska Polynesien med hänsyn till de band som till följd av WTO-GATT 1994 finns i tullhänseende mellan Franska Polynesien, Frankrike och EEG,

— besluta om att, med hänsyn till kravet på skyndsamhet, interimistiskt förordna att de ifrågasatta artiklarna inte får verkställas,

— fastställa vilka faktorer som har bidragit till att den i skatte- och tullhänseende rättsstridiga situationen har uppkommit och fastställa det skadeståndsansvar som följer därav,

— förplikta rådet och kommissionen att erlägga 20 000 FF till klaganden för de icke ersättningsgilla utgifter som han har haft för att tillvarata sina intressen.

Tillämpliga bestämmelser

4 Enligt artikel 111 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten, i deras lydelse från och med den 1 juni 1997 (EGT L 103, 1997, s. 6) kan förstainstansrätten, om det är uppenbart att talan inte kan tas upp till prövning eller att talan helt saknar rättslig grund, fatta ett motiverat beslut utan ytterligare behandling.

5 Rätten finner att handlingarna i förevarande mål innehåller tillräckliga upplysningar och beslutar med tillämpning av sagda artikel att avgöra målet utan ytterligare behandling.

6 För det första erinrar rätten om att eftersom en bestämmelse i fördraget inte utgör en av institutionernas rättsakter i den mening som avses i artiklarna 4 i EG-fördraget (nu artikel 7 EG) och 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse), är förstainstansrätten inte behörig att ogiltigförklara den (förstainstansrättens beslut av den 14 juli 1994 i mål T-584/93, Roujansky mot rådet, REG 1994, s. II-587, punkt 15). Därav följer att de yrkanden som avser ogiltigförklaring av artikel 133.3 i fördraget skall avvisas.

7 För det andra skall erinras om att enligt artikel 44.1 c i rättegångsreglerna för förstainstansrätten, skall en ansökan innehålla uppgifter om föremålet för tvisten samt en kortfattad framställning av grunderna för talan. Dessa uppgifter skall vara tillräckligt klara och precisa för att svaranden skall kunna förbereda sitt försvar och förstainstansrätten skall kunna pröva talan, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter. För att garantera rättssäkerheten och en god rättskipning krävs, för att en talan skall kunna tas upp till sakprövning, att de väsentligaste faktiska och rättsliga omständigheter som talan grundas på åtminstone kortfattat men på ett sammanhängande och begripligt sätt framgår av innehållet i själva ansökan (förstainstansrättens beslut av den 9 mars 1999 i mål T-205/98, Clauni m.fl. mot kommissionen, ännu inte publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 14).

8 Ansökan uppfyller inte dessa minimikrav. Även om det i ansökan anges att talan grundas på artiklarna 173 och 229 i EG-fördraget (nu artikel 302 EG i ändrad lydelse), är det inte möjligt att av dess innehåll avgöra det exakta föremålet för talan. I ansökan kritiseras visserligen såväl de franska som de polynesiska myndigheternas som rådets och kommissionens agerande, men det är inte möjligt att exakt avgöra vad myndigheterna respektive institutionerna klandras för. Därav följer att dessa yrkanden, redan av detta skäl, skall avvisas.

9 Även om sökandens oklart anförda argument faktiskt skulle anses innebära att förstainstansrätten underställs en fråga om rådets och kommissionens rättsakters rättsenlighet, skall de underkännas.

10 Inledningsvis framgår det att det, med förbehåll för ifrågasättandet av att artikel 106.1 i beslut 91/482 är förenlig med WTO-GATT 1994, är omöjligt att avgöra om sökanden klandrar rådet och kommissionen för en viss rättsakt eller om han ifrågasätter att de inte har agerat för att tillämpa gemenskapsrätten i Franska Polynesien. Sistnämnda invändning skulle under alla förhållanden inte kunna tas upp till sakprövning inom ramen för en talan grundad på artikel 173 i fördraget, eftersom den faller inom tillämpningsområdet för artikel 175 i EG-fördraget (nu artikel 232 EG), vilken för att tillämpas förutsätter att de berörda institutionerna har anmodats att vidta åtgärder. I förevarande fall har sökanden på intet sätt visat sig ha uppfyllt detta formkrav.

11 Det skall under alla omständigheter understrykas att talan om ogiltigförklaring, i den mån som den avser artikel 106.1 i beslut 91/482, skall avvisas, eftersom den för det första har väckts efter den frist som anges i artikel 173 femte stycket i fördraget, och eftersom sökanden för det andra inte har angivit någon uppgift som kan bevisa att han är direkt och personligen berörd av bestämmelsen, varför han heller inte uppfyller de villkor som ställs i artikel 173 fjärde stycket i fördraget.

12 Avslutningsvis skall erinras om att förstainstansrätten inte är behörig att på grundval av artikel 173 i fördraget ersätta gemenskapsinstitutionerna eller de nationella myndigheter som har ansvar för att genomföra gemenskapsrätten. Rätten kan således inte uttala sig om den påstått rättsstridiga situationen i skatte- och tullhänseende i Franska Polynesien och heller inte fastställa det skadeståndsansvar som följer därav.

13 Även bortsett från omständigheten att begäran om interimistiska åtgärder inte uppfyller de krav som fastställs i artikel 104.3 i rättegångsreglerna för förstain-

stansrätten, måste rätten konstatera att det under alla förhållanden är uppenbart att den skall avvisas, eftersom även yrkandena i huvudtvisten skall avvisas.

14 Av det ovanstående framgår att det är uppenbart att talan skall avvisas.

Rättegångskostnader

15 Med tillämpning av artikel 87.1 i rättegångsreglerna skall sökanden bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande beslut:

1) Talan avvisas.

2) Sökanden skall bära sin rättegångskostnad.

Luxemburg den 1 juni 1999

H. Jung

Justitiesekreterare

M. Jaeger

Ordförande